Ч. 270 (12.636).

Львів, четвер 4. грудня 1930.

Pocztowa opłata [illegible] ryczałtem.

Рік LI.

# ДІЛО

ВИХОДИТЬ ЩОДНЯ РАНО

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ Львів, Ринок ч. 10, II. пов.

Конто почт. щадн. 143.322.

Адреса для телеграм: „Діло“ Львів.

Головний Редактор приймає від 11—12 год. передполуднем.

Рукописів не звертається.

ПЕРЕДПЛАТА В КРАЮ:
Місячно 5·00 зол.
Чвертьрічно 15·00 „
Піврічно 30·00 „
Річно 60·00 „
ЗА ГРАНИЦЕЮ: В Америці 1 долар, Франції, Голяндії, Бельгії 30 фр. фр., Італії 7·50 зол., Німеччині 7·50 зол., Швайцарії 5 шв. фр., Чехословаччині 30 ч. к., Румунії 150 лей, Болгарії 7·50 зол., Австрії 7·50 зол. — Зміна адреси 1 зол.

Телеф. Редакції: 29-41.
„ Друкарні: 29-26.

В СПРАВІ ОГОЛОШЕНЬ ЗВЕРТАТИСЯ ДО АДМІНІСТРАЦІЇ.

ЦІНА ОДНОГО ПРИМІРНИКА 25 сот.

## Зміна без зміни.

**На марґінесі уступлення марш. Пілсудського й повороту полк. Славека на голову уряду.**

*Львів, 2. грудня 1930.*

Від 15. травня 1926 року, коли то після кривавих боїв на вулицях Варшави прийшов до влади в Польщі марш. Пілсудський, формально змінився польський уряд уже девять разів, а ще має прийти рівно десята зміна. Пять разів отримав офіціяльні акти номінації на премієра уряду та димісії проф. Бартель, два рази офіціяльно головою уряду був сам марш. Пілсудський, раз д-р Каз. Світальський і раз полк. В. Славек. Тепер знову має стати формально на чолі уряду полк. Славек. Кажемо „формально“ й „офіціяльно“ тому, що фактично й без потреби офіціяльних актів уся влада весь той час 4-ох з половиною років спочивала в руках марш. Пілсудського. Не зважаючи теж на закулісову боротьбу за впливи осіб і котерій, система влади була весь той час також одна, — особливо від жовтня 1926 року, коли до ради міністрів увійшли ген. Складковський, як міністр внутрішніх справ, і виленський поміщик Мейштович, як міністр судівництва. Пізніші незначні відхилення від тої системи влади (найсильніше у трьох перших місяцях 1930 року, за останнього кабінету проф. Бартля, коли вийшли з кабінету ген. Складковський і мін. судівництва Цар) — самої системи правління не змінили та в останніх місяцях довели до — так мовити — радикалізації цієї системи, яка так яскраво проявилася у „берестейській афері“ та цілому виборчому періоді. Цілком ясно, що й нинішня 10-та з черги, зміна польського уряду є чисто формальна і роблена — як усі попередні зміни — для збереження виглядів („pozorów“).

Нинішня зміна кабінету є жестом у сторону парляментаризму: доконано, мовляв, вибору нового парляменту й тому мусить прийти новий уряд. А що новий парлямент має безоглядну більшість одної безпартійної партії ББ, то й цілий уряд має складатися з послів і сенаторів, членів нової парляментарної більшости. На практиці буде воно виглядати так, що при своїх теках залишаться майже всі дотеперішні міністри, тільки кожний фіґуруватиме в нових номінаційних актах як „посол“ або „сенатор“: таким робом ніхто не зможе сказати, що в Польщі править непарляментарний уряд. Навпаки, це буде — мовляв — перший у Польщі і мабуть єдиний в Европі уряд, який буде в цілости спарляментаризований і то „партійно“ однородний та матиме за собою однородну парляментарну більшість.

Ніяких суттєвих змін, очевидно, не буде. Навіть коли марш. Пілсудський зовсім вийде зі складу кабінету, то це чейже буде так само лише формальна консеквенція формальної парляментаризації уряду, тому, що маршал не хотів займати посольського ні сенатського мандату. Бо коли чуємо, що міністром військових справ буде іменований якийсь ще не устійнений кандидат марш. Пілсудського, військовим віцеміністром нинішній міністр внутр. справ ґен. Складковський, міністром внутрішніх справ теперішній віцеміністр полк. Перацький чи теперішній міністр праці полк. Пристор, а теперішній віцепремієр полк. Бек має перейти на становище віцеміністра закордонних справ у ролі спеціяльного звязкового поміж цим міністерством та марш. Пілсудським, — то прецінь такі зміни не є ніякими змінами. Не булоб ніякої зміни особливо при залишенні ресорту справедливости за мін. Царом, який є одною з наймаркантніших постатей у нинішньому кабінеті; введення до нового кабінету двох нових високих військових на посади міністрів праці та публичних робіт, поруч з вище згаданими проєктованими персональними пересуненнями, означало би хіба дальшу мілітаризацію уряду що йшла би цілком паралельно з його „парляментаризацією“. Як бачимо, можлива на світі навіть така, здавалось би парадоксальна комбінація.

Полк. Славек і д-р Світальський були керманичами останньої виборчої акції і належали в останніх часах до гурту найбільш впливових одиниць у Польщі, дарма, що тепер не займали ніякої урядової посади. Тому десиґнування одного з них на голову уряду а другого на голову парляменту означає назверх і по суті найтіснійше зіспоєння цих двох установ верховної влади. Коли резиґнація марш. Пілсудського з офіціяльного проводу на раді міністрів означає поворот його за куліси зі збереженням і далі тієї самої фактичної влади і впливів, то поворот на офіціяльні позиції полк. Славека і д-ра Світальського виводить їх лише зза куліс. Слушно теж про зміну політики чи то внутрішньої чи закордонної ніяка польська ґазета не згадує ані словом. Слушно теж нинішню зміну кабінету ніхто не називає „крізою“.

Три поголоски (бо все, що торкається персональних змін у кабінеті, обертається ще у сфері поголосок) заслуговують на більшу увагу. Перша з них, це евент. димісія мін. фінансів полк. Матушевського (який повернув би, як дипломатичний посол до Будапешту), якого має заступити якийсь відомий економіст; така зміна була би жестом у сторону краєвого і закордонного господарського світу. Другою цікавою звісткою є заповіджена подорож марш. Пілсудського до західної Европи, де він буцім-то має перевести особисто якісь політичні розмови; виходилоб, що мається на увазі активізацію польської закордонної політики, — невідомо лише, в якому напрямку. Вкінці третя звістка, для нас може найцікавіша, це воскреслий проект створення „державного підсекретаріяту для справ національних меншин“, з жидівським послом Розмаріном, як кандидатом на такого державного підсекретаря. Ендецький „Льв. Курєр Пор.“ знає уже навіть, що пос. Розмарін, „після розмови з полк. Славеком виїхав до Львова, щоби перевести наради з представниками галицьких жидів і українців“. Але одночасно „Роботнік“ запевняє, що ціла звістка про той підсекретаріят і п. Розмаріна є фальшива. Нас теж запевняють із жидівських кол, що це звичайна ґазетна сплетня. Вона теж дійсно мало правдоподібна: номінація віцеміністра п. Розмаріна — безпосередньо після історії з другим жидівським кандидатом у Львові та такими виборами, які не допустили до сенату ні одного жидівського представника!

На марґінесі нинішньої зміни польського уряду докинемо ще кілька слів, коли ця зміна буде остаточно переведена. Покищо ще раз завважуємо, що — по суті ніякої зміни нема.

**Найдальше до дня 25. грудня**

**ц. р. мусите викупити в „Дністрі“ свою будинкову полісу на 1931 р., бо якщо цього не зробите, обезпечення Ваших будинків по закону перейде в цілости до ПЗУВ.**

## Як Італія бореться з дорожнечою.

**Вихід із банкроцтва. — Порив і жертвенність нації. — Участь орґанізацій у державнім плані.**

(Від нашого кореспондента.)

Міляньский часопис — „Іль Пополо д'Італія“ помістив статтю свого редактора — Арнальда Мусоліні, яка починається таким ствердженням: „Не треба бути дослідником політичної історії, щоби визнати за незбиту правду, що фашизм, в той останній час не раз, — а багато разів рятував Італію від банкроцтва. В теперішній добі величезних економічних труднощів, що підкопують вікові підстави давніх державних націй, чимало обєктивних дослідників запитує себе, що було би тепер з нами, якби ми не рішили були зорґанізуватися в міцний орґанізм. У давні часи нашим забезпеченням була еміґрація, що забирала пересічно пятьсот тисяч людей річно для заплідження інших земель. Але що сталося би з нами тепер, коли всі кордони зачинено, якби „дуче“ не зумів поділити все наше багацтво і всю нашу мізерію в справедливій мірі між усіх італійців?!...“

В дійсності те, що відбувається тепер в Італії, можливе лише в державі, що в свою основу поклала корпоративний устрій. Він споює всі категорії продукуючих в один могутній орґанізм і робить їх взаємно відповідальними за життя й істнування того орґанізму, що зрештою зливається з нацією.

Пригадуємо собі, що в 1920 р. обіг паперових грошей в Італії доходив до 22 міліярдів, тимчасом, як запаси золота все тоншали й тоншали, і доходили приблизно лише до півтора міліярда. Одночасно з тим державні борги перевищували 100 міліярдів. Так прийшло до жахливої інфляції. Вартість ліри падала з дня на день. Зате росли ціни на всі продукти. І що найстрашніше, не було, здавалося, ніякого засобу, ніякої сили, що могла би спинити цей біг у безодню. Бо інфляція закінчується звичайно лише тоді, коли сама вартість паперу не дозволяє більше друкувати з них безвартісних грошей, — як це було зрештою в Росії, Німеччині й Австрії. Але фашизм зумів великим напруженням волі й ціною жертвенности цілої нації спинити цей біг до руїни по похилій площі. У 1927 р. йому вдалося звести вартість англійського стерлінґа із 150 іт. лір на 83 ліри, щоби потім встановити твердий курс по 90 лір за один стерлінґ. За прикладом Італії пішла пізніше й Франція, яка встановила твердий курс свого франка далеко нижче за ліру — по 125 франків за один стерлінґ.

А всеж установлення курсу ліри на 90, якщо і підносило престіж фашизму за кордоном, приводило поволі до загальної знижки цін. Це зниження цін поступало таки замляво, і тим причинилося чимало до загострення економічної кризи в Італії. Головним чином, воно відбилося на експорті, що при — порівнюючи — високій італійській валюті і конкуренційних цінах інших держав, почав тратити міжнародні ринки.

До тогож і загальна світова економічна криза, що примусила всі країни позніжати їх експортові ціни, щоби збувати свої вироби, не давала можливости свобідно маневрувати. І таким чином, Італія позбавлена сирівців і власних колоніяльних ринків, примушена боротися з таким загально світовим лихом, як безробіття, що забирало величезні гроші на різні публичні роботи (та не на субсидії для неробів і пансіонерів!) нараз опинилася перед перспективою державного дефіциту. Треба було або піднести і так уже високі податки, або... друкувати паперові гроші, себто дати почин до нової інфляції.

Та фашистівський уряд не пішов ані одною ані другою дорогою. 18-го листопада Рада Міністрів вирішила скоротити платню всім урядовцям (починаючи від самих міністрів) на 12 проц. і то не далі, як від 1-го грудня. — І одночасно звернулася до всіх категорій і професій, зорґанізованих у синдикатах і корпораціях з наказом перевести в себе відповідне зниження цін. І от за десять днів, від цієї постанови ради міністрів, прийшло вже до зниження платні за помешкання (10 проц.), зниження цін на хліб і муку (10 проц.), на ліки (до 30 проц.), на одяг (10 проц.),

Wyciąg z protokołu wspólnego z dnia 28 listopada 1930 r. Sąd okręgowy Wydział VI. karny we Lwowie w sprawie konfiskaty Nr. 263 (12628) czas. „Dilo“ z daty Lwów dnia 25 listopada 1930 r. do Sygn. VI I. Pr 384 30 na posiedzeniu niejawnem w dniu 28. listopada 1930 r. po wysłuchaniu zdania Prokuratora Sądu okręgowego we Lwowie postanowił uchylić dokonaną dnia 24 listopada 1930 r. przez Prokur. Sądu okręgowego we Lwowie konfiskatę czas. pt. „Dilo“ Nr. 263 (12628) z daty Lwów dnia 20 listopada 1930 r. Uzasadnienie: W treści czasopisma pt. „Dilo“ Nr. 263 (12628) nie można dopatrzyć się znamion jakiegokolwiek czynu karygodnego.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność: Cipanowicz
starszy sekretarz.

# Плекання уст Одолем

є просто добродійством; гнильні прояви, які постепенно нищать зуби, є здержані і по кожнім переполосканню Одолем відчувається незрівняну свіжість в устах. Наскільки чиститься ще зуби пастою до зубів Одоль, будуть вони постійно білі і задержать свій полиск.

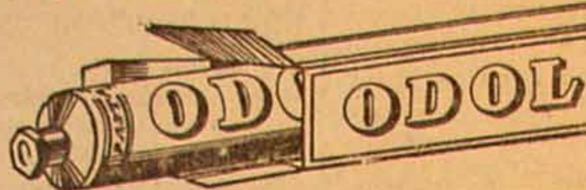



на трамваї (20 проц.) і т. д. Часописи увесь час заповнюються все новими й новими постановами відповідних категорій про їх участь у загальному руху до зниження цін. — бо тільки так можна було ратувати Італію. Тільки тоді вона могла з одного боку конкурувати з іншими державами на міжнародніх ринках, а з другого боку приваблювати до себе сильно зменшені світовою крізою туристичні струмочки.

Завтра скажемо про акцію на зовнішнім ринку закордоннім.

**Евг. Онацький.**

# Знесення конфіскати.

В „Ділі" ч. 262 з 25. листопада н. р. підпали конфіскаті замітки: 1) „Інтерпеляція в англійській палаті громад про події в Сх. Галичині" і 2) „Як ред. „Слова Польского" інформував лотиського журналіста". Конфіскату цих заміток зніс окружний суд у Львові на засіданні з дня 28. листопада ц. р. і ми їх містимо нижче без змін. — **Ред.**

### ІНТЕРПЕЛЯЦІЯ В АНГЛІЙСЬКІЙ ПАЛАТІ ГРОМАД ПРО ПОДІЇ В СХ. ГАЛИЧИНІ.

Польські газети повідомляють: „На засіданні англійської палати громад один із послів Лейбур Парті зголосив інтерпеляцію, чи увага уряду, як сигнатаря меншостевих договорів, звернулася на трактування української меншости в Польщі, де кіннота тяжко била селян. Були вбиті, богато крамниць і кооператив понищено, українські читальні попалено. Чи з огляду на те — питався бесідник — уряд думає звернути цю справу Лізі Націй? Державний секретар міністерства закордонних справ Дальтон відповів, що уряд зацікавився тією справою, а амбасадор Великої Британії у Варшаві дістав приказ предложити відповідний звіт".

### ЯК РЕД. „СЛОВА ПОЛЬСКОГО" ІНФОРМУВАВ ЛОТИСЬКОГО ЖУРНАЛІСТА.

До Львова приїхав лотиський журналіст Арвед Аренстам, представник „Яунакас Сінас" і постійний кореспондент при Лізі Націй. Він сказав, що хотів би відвідати підльвівські села, бо чув богато про пацифікаційну акцію. Рад би на власні очі бачити українське село. На це редактор „Сл. П." відповів лотиському журналістові, що це „неможливо, бо є лише руські села, які лише тоді є українські, коли приступили до УНДО або УВО". Потім редактор подавав Аренстамові історичні подробиці про „Червенську Землю". Небаром автом поїхали до Ляшок Мурованих. Із ними поїхав і староста гр. Лось. Аренстам говорив з селянами по українськи, з примішкою російських слів. Селяни сказали йому, що в Ляшках Мурованих не було саботажів. Управитель школи сказав, що в селі є утраквістична школа, що в ній вчиться 100 дітей українських і 20 польських. Вкінці всі три гості були на весіллі в місц. господаря Петра Дуди і танцювали.—Такто поінформував лотиський журналіст про відносини у сх. галицьких селах.

**Від Ред.:** До цієї замітки можемо тепер додати, що згаданий лотиський журналіст інформувався про відносини також в українських кругах у Львові.

## Допомога нашим інвалідам

**повинна бути трівка та зорганізована. Впишіться в члени УКТОДІ. Річна вкладка звичайного члена 6 зол.**

# За вязничними мурами.

В доповнення відомостей, поданих нами у вчорашньому числі „Діла" про арештованих чільних українських діячів, подаємо понижче перегляд, у яких вязницях арештовані перебувають.

*У Львові у слідчій вязниці сидять:* пос. д-р Дмитро Левицький, пос. д-р Любомир Макарушка, гол. ред. „Діла" Василь Мудрий, адв. д-р Олександер Марітчак — усі у т. зв. справі Президії УНДО. Крім того у львівській слідчій вязниці перебувають б. посли, перевезені з Берестя: Володимир Целевич, Дмитро Паліїв, Іван Ліщинський, д-р Опис Когут, Ол. Вислоцький. Окремо сидить посол Володимир Кохан, якому, як ми вчора повідомляли, саме тепер апеляція відкинула просьбу випустити його на волю за кавцією; проти нього ведеться слідство за злочин з §§ 58 і 65 к. з.

*У Чорткові* сидять ще б. пос. І. Заваликут, б. пос. о. пралат Леонтій Куницький і б сенатор Василь Бараник.

*У Самборі* сидять: б пос. д-р Іван Блажкевич, і б. сен. о. Юл. Татомир, яким виготовлено вже акт обвинувачення і розправа мається відбути дня 16. XII. ц. р. у Самборі.

В *Бережанах* сидить пос. Степан Кузик
*У Тернополі* пос. О. Яворський.

Адв. д-р Володимир Бемко і б. пос. д-р Михайло Західний вивезені з Бережан до *Вронок*, де ще досі находяться.

В *Золочеві* сидить б. пос. о. д-р Вол. Пелліх. Пос. д-р Ст. Біляк вправді вийшов на волю, однак йому доручено вже акт обвинувачення (§§ 65 і 100 к з.) і — коли буде виданий соймом — відбудеться проти нього невдовзі судова розправа.

З львівських Бригідок випущено на волю у вівторок 2. п. м. секретаря Української Парл. Репрезентації п. *Володимира Косоноцького.*

# ЗАКАРПАТТЯ.

**Нова студентська організація.**

Дня 11. м. м. відбулися в Братиславі установчі збори філії „Союзу Підкарпатських Руських Студентів". Завданням філії є організувати підкарпатських українських студентів, що студіюють у братиславськім університеті, працювати культурно, навязувати тісніші звязки з іншими студентськими організаціями та піддержувати своїх членів матеріяльно і в студіях. На зборах в присутности около 20 студентів вибрано виділ у такому складі: Юрій Шпилька, студ. прав, голова, Михайло Фущич, студ. фільософії, секретар і Осип Гущак, студ. прав, скарбник.

**З просвітнього руху в Пряшеві.**

Недавно основана філія „Просвіти" в Пряшеві спромоглася вже на власну домівку, яка була завсіди порожня. Перш за все коштувала

---

**ФЕЙЛЄТОН „ДІЛА" З ДНЯ 4. ГРУДНЯ 1930.**

АЛЬФОНС ДОДЕ. 72)

# МАЦІЦЬКИЙ

ПОВІСТЬ.

Товариші не любили Маціцького за його похмурий вигляд і за мовчазну гордість. „Це бурмило" — казали; зате його дама вміла собі зєднати серця всіх. Вона засідала в омнібусі, як княжна, що покинула королівський двір, сміялася на всю губу, перекидала голову взад, щоби показати свою ніжну шию, всіх „тикала", до мущин казала „мій старий", а до жінок „моя мала" і навіть найзлобніші мусіли казати: „Це добра дівчина..." Добра дівчина! — який глум.

Так мандруючи у возі серед сміхів і грубих дотепів, якими перекидувалися між собою, актори приїздили на місце вистави, а після неї роздягалися мигком і вскакували до омнібусу, щоби якнайшвидше вернутися до Парижа. Звичайно була вже глибока ніч. Всі розмовляли пошепки й розпізнавали себе взаїмно, поштовхуючи себе колінами. Сям-там вибухав хтось придушеним сміхом... При рогатці передмістя Мен омнібус затримувався і відїздив до реміз. Всі висідали і йшли пішки, щоби проводити Ірму Борель аж до воріт її великої печері, де Біла Зозуля вже майже зовсім пяна зустрічала її своєю сумовитою пісонькою: „тількокототінінн..."

Хто бачив би їх так прикованих до себе, міг би подумати, що вони кохають себе, але кохання між ними не було ніякого, бо вони знали себе занадто добре. Він знав, що вона брехлива, холодна, без серця. А вона про нього, що він хиткий й боязкий. Вона казала в своїх думках: „Одного гарного дня його брат приїде і візьме його від мене, щоби передати його тій порцеляниці". А він думав собі: „Одного гарного дня, коли вона втомиться таким життям, втече зі своїм добродієм від 8-ої до 10-ої, а я лишуся сам у цьому болоті". Цей вічний острах, що одно втратить друге було найсильнішою підставою їх почувань. Вони не кохали себе, а проте були заздрісні за себе.

Правда, як це дивно? Кажуть, що там, де нема кохання, не може бути й заздрощів. Автім, саме тут так було. Коли вона зверталася до когось із акторів з теплішим словом, він блід. Коли до нього приходив лист, вона виривала його і відчиняла тремтючими руками. Найчастіше був це лист від Якимця. Вона прочитувала його від початку до кінця, з глумливими замітками, а відтак кидала на якийнебудь предмет своєї обстановки, кажучи з погордою: „Вічно те саме..." На жаль, так — вічно було те саме: те саме довіря, та сама чистота почувань і самопожертва. Це була головна причина, чому вона так ненавиділа його брата.

А предобрий Якимцьо не підозрівав нічого. В листах, які він діставав, читав, що все йде добре: що „Пасторальна комедія" в трьох четвертинах продана, що коли прийде час плачення векслів, можна буде на це найти гроші по книгарнях. І він надалі, як досі, добрий і привязаний, присилав по 100 франків місячно на адресу вул. Бонапарта, куди Біла Зозуля ходила їх відбирати.

З тими 100 франками Якимця і театральною гажою вони очевидячки мали на прожиток, тимбільше, що жили в дільниці бідаків. Але ні одно ні друге не розуміло, що таке гроші. Він тому, що не мав їх ніколи, вона тому, що мала їх завсіди забагато. Тому були марнотратниками. Від 5-го кожного місяця їх каса — малий яванський капець із кукурудзяної соломи — була завсіди порожня. Перш за все коштувала папуга, неменче як доросла особа, відтак усі причандали драматичного малярства: білило, шмінка, рижова пудра, паста, квачики. Крім цього зшитки з театральними ролями були занадто старі, витерті, а артистка хотіла мати нові примірники. Ще й мусіла мати квіти, багато квітів. Вона воліла би не їсти, як бачити свої вікна не заквітчаними.

Після двох місяців така подружа пара мала вже довги. Вони винні були в готелі, в ресторані, театральному портієрові. Вряди-годи один з доставців втративши терпець, приходив уранці і счиняв бучу. В такі дні у розпуці бігли до друкарні, де була видрукована „Пасторальна комедія" і в імені Якимця позичали від нього кілька люїдорів. Друкар, що саме тоді мав рукопис другого тому споминів маркіза Гаквіля, знаючи, що Якимцьо є постійним його секретарем, позичав гроші в найкращій вірі. І так від люїдора до люїдора позичили від нього 400 франків, які разом з 900 франками за друк „Пасторальної комедії" підтягли довг Якимця до 1.300 франків.

Бідна мама-Якимцьо! Які удари посипалися на його голову після його повороту! Данильцьо кудись щез, чорні очі плавали в сльозах, ніодного примірника книжки не продали і треба було заплатити 1300 франків. Як вибристи із цього всього?... Артистка не журилася цим ні трохи... Але Данильцеві не сходила з думки його ситуація: журився нею, невпинно мучився. Даремне шукав забуття, працював як каторжник (і якою працею!) вивчаючи нові штукарства сміхуна, нові міни перед зеркалом, де завсіди відбивався образ Якимця, замість його власного обличча. Між рядками своєї ролі замість діяних комедієвих осіб бачив тільки одну особу: Якимця. — Вічно Якимця!

(Продовження буде.)

## Подяка.

За скоре і вміле виліченнє з тяжкої недуги моєї жінки Софії Вп. **д-ром А. Олексієм,** складають цією дорогою найсердечнішу подяку.

П. і С. Костюки.

находиться при вул. Словенській. Святочне відкриття домівки, яка складається з 3 кімнат, відбулося дня 8. листопада ц. р.

**Новий почесний горожанин Ужгороду.**

Ужгородська міська рада надала почесне горожанство міста Антонові Розсипалові президентові Закарпаття.

**Богослови на студіях за кордоном.**

Епископ Павло Гойдич вислав із Пряшева на студії за кордон богословів: Юлія Чановція і Юлія Жупана до Львова, Андрія Зиму до Мюнхену, Миколу Ладомирського і Теодора Бобака до Штрасбургу, Юру Бобака до Праги, К. Сюча, А. Галаса, Я. Герберія й О. Жатковича до Оломуниця.

**Т-во „Січ" у Вижнім Студенім.**

**Установчі збори Т-ва „Січ" у Вижнім Студенім,** окр. Волове, відбулися дня 5. жовтня ц. р. На зборах вибрано таку старшину: кошовий Василь Шалей, осаул Петро Щадей, писар Михайло Коноловець, скарбник Олекса Коноловець, бібліотекар Михайло Щадей, учитель Василь Петкович; четарі: Василь Печора, Василь Карабін і Василь Фединишинець. До товариства вписалося 62 членів.

## Після розбиття зборів „Основи".

**Резолюції віча українських студентів політехніки.**

Українська молодь львівської політехніки, відрухово зібрана на вічу дня 30. XI. 1930 р., з обуренням стверджує, що слідує:

1. На Загальні Збори Товариства українських студентів львівської політехніки „Основа" у Львові, які відбувалися за дозволом Ректорату Політехніки і в присутности делеґата Сенату дня 30. XI. 1930 р. в 10. салі будинку Політехніки, вдерлася ґрупа польської академічної молоді під проводом асистентів Політехніки Колячека і Косовського. Ґрупа ця виважила двері, увійшла до салі і вуличними окликами та наскрізь провокуючим поведенням старалася викликати реакцію зі сторони обуреного українського студентства, приявного на Загальних Зборах. Лише завдяки гідній поставі українського студентства не дійшло до кровавих подій.

2. Відпоручник Сенату, стероризований цим нападом, не взяв у достаточну оборону української молоді і, розвязуючи Загальні Збори „Основи", пішов на руку провокуючим елементам, а тим самим залеґалізував їх некультурний виступ.

3. Цей виступ є черговою провокацією зі сторони польської молоді, яка веде систематичну акцію в ціли унеможливлення студій української молоді у польських високих школах. Зпоміж численних цього роду виступів слід підчеркнути здирання відзнак і шапок українським студентам, побиття в мурах Політехніки, знищення вже четвертої з черги таблиці Товариства „Основа", насильне усунення 16 студентів з Політехнічного Інтернату в Дублянах коло Львова і т. д.

4. Українське студентство стояло завсіди на становищі, що нормальні його студії є можливі тільки в українських високих школах та рішуче домагається негайного утворення українських високих шкіл у Львові.

Т-ВО „ОСНОВА".

## Буревій у Перемишлянщині.

У Словіті (пов. Перемишляни) лютував увесь день буревій. Вихор позривав телефонічні дроти на лінії Львів—Золочів, а в 84-ім км. від золочівського повіту перевернув 14 телеф. стовпів, 2 стовпи зломив а дроти й ізолятори знищив і порозкидав по полі. Біля Якторова вихор вирвав два стовпи. При зломаних стовпах поліція поставила варту як у день так і вночі.

## Комуністи втікають з СРСР.

А. Т. Е. Рига. З Гельсінґфорсу повідомляють, що через большевицько-фінляндську границю втікають масово фінляндські комуністи з СРСР, бо не можуть видержати жахливої харчевої кризи й воліють вернути назад до буржуазного пекла в Фінляндії.

# Виборчі висліди до сойму.

**КАЛУЩИНА.**

ЗАВВАГА для зрозуміння виказу: в рубриці „Голосувало" подано під буквою „К" число виборців, котрі дійсно віддали голос в місцевій комісії, а під буквою „С" подано число, яке на протоколах комісії було виказане перед окружною комісією в Стрию.

| Громада: | Голосувало: К | С | Місцеві комісії записали голосів на листу 1 | 7 | 11 | 14 | 22 | До Стрия дійшло голосів на листу 1 | 7 | 11 | 14 | 22 |
|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|---|
| Бабин Середній | 404 | 404 | 68 | 5 | 328 | — | 3 | 68 | 5 | 328 | — | 3 |
| Бабин Зарічний | 297 | 297 | 25 | 1 | 266 | 3 | — | 25 | 1 | 266 | 3 | — |
| Бережниця | 731 | 778 | 309 | — | 418 | 4 | — | 496 | — | 278 | 4 | — |
| Берлоги | 456 | 456 | 57 | 1 | 391 | 6 | — | 57 | 1 | 391 | 6 | — |
| Болохів | 398 | 398 | 19 | — | 367 | 11 | 1 | 19 | — | 367 | 11 | 1 |
| Верхня | 847 | 947 | 45 | 9 | 786 | 1 | 6 | 545 | 9 | 386 | 1 | 6 |
| Вістова | 465 | 465 | 96 | 2 | 336 | — | — | 196 | 2 | 236 | — | — |
| Войнилів | 1214 | 1214 | 178 | 20 | 598 | 403 | 14 | 598 | 20 | 178 | 403 | 14 |
| Грабівка | 388 | 488 | 15 | — | 358 | 12 | 3 | 315 | — | 158 | 12 | 3 |
| Голинь | 938 | 938 | 128 | 56 | 663 | 73 | 12 | 443 | 26 | 413 | 53 | 2 |
| Гуменів | 290 | 347 | 51 | 12 | 227 | — | — | 108 | 12 | 227 | — | — |
| Добрівляни | 186 | 186 | 67 | 1 | 42 | — | 57 | 67 | 1 | 42 | — | 57 |
| Довга Войнилівська | 772 | 772 | 21 | 134 | 617 | — | — | 321 | 134 | 317 | — | — |
| Довга Калуська | 166 | 366 | 22 | — | 143 | — | 1 | 220 | — | 145 | — | 1 |
| Довжка | 185 | 263 | 11 | — | 162 | 9 | — | 202 | — | 21 | 6 | — |
| Долпотів | 584 | 584 | 85 | 7 | 492 | — | — | 485 | 7 | 92 | — | — |
| Дубовиця | 238 | 238 | 22 | 52 | 160 | 3 | — | 22 | 52 | 160 | 3 | — |
| Дуброва | 204 | 239 | 50 | — | 151 | 2 | — | 210 | — | 29 | — | — |
| Завадка | 828 | 828 | 75 | 21 | 709 | 21 | 2 | 475 | 21 | 309 | 21 | 2 |
| Завій | 810 | 810 | 49 | — | 708 | 53 | — | 649 | — | 108 | 53 | — |
| Збора | 493 | 493 | 18 | 1 | 438 | 8 | 27 | 18 | 1 | 438 | 27 | — |
| Калобна | 545 | 545 | 37 | — | 508 | — | — | 508 | — | 37 | — | — |
| Калуш I. | 1164 | 1164 | 212 | 44 | 182 | 667 | 59 | 212 | 44 | 182 | 667 | 59 |
| Калуш II. | 1212 | 1412 | 448 | 98 | 181 | 452 | 27 | 648 | 98 | 181 | 452 | 27 |
| Калуш III. | 1200 | 1500 | 298 | 313 | 313 | 208 | 62 | 598 | 313 | 313 | 208 | 62 |
| Калуш IV. | 1129 | 1129 | 222 | 549 | 232 | 93 | 32 | 222 | 549 | 232 | 93 | 32 |
| Камінь | 446 | 446 | 16 | — | 425 | 5 | — | 16 | — | 425 | 5 | — |
| Копанки | 563 | 798 | 55 | 84 | 422 | — | — | 288 | 85 | 423 | — | — |
| Красна | 564 | 764 | 24 | — | 513 | 27 | — | 224 | — | 513 | 27 | — |
| Кропивник | 608 | 608 | 43 | 5 | 558 | — | — | 283 | 5 | 318 | — | — |
| Ляндестров | — | 204 | — | — | — | — | — | 138 | 60 | — | 6 | — |
| Лдзіне | 442 | 442 | 33 | — | 402 | 6 | — | 33 | — | 402 | 6 | — |
| Лука | 372 | 372 | 98 | — | 270 | — | 2 | 98 | — | 270 | — | 2 |
| Майдан | 320 | 420 | 72 | 13 | 226 | 7 | — | 172 | 13 | 226 | 7 | — |
| Мединя | 582 | — | 82 | — | 493 | 3 | — | — | — | — | — | — |
| Мостище | 657 | 657 | 23 | 3 | 623 | — | 8 | 23 | 3 | 623 | — | 8 |
| Мошківці | 254 | 254 | 20 | 3 | 22 | 5 | 2 | 20 | 3 | 222 | 5 | 2 |
| Мислів | 483 | 483 | 43 | — | 429 | 9 | — | 343 | — | 129 | 9 | — |
| Небилів | 612 | 1112 | 84 | 12 | 245 | 17 | 240 | 584 | 12 | 245 | 17 | 240 |
| Негівці | 784 | 784 | 191 | 21 | 569 | 3 | — | 191 | 21 | 569 | 3 | — |
| Новиця | 698 | 1698 | 87 | 2 | 605 | 4 | 1087 | — | 2 | 605 | 4 | — |
| Павликівка | 288 | 288 | 88 | 111 | 89 | — | — | 200 | 45 | 43 | — | — |
| Перевозець | 409 | 409 | 40 | — | 376 | 1 | — | 240 | — | 167 | 1 | — |
| Перекоси | 464 | 464 | 91 | — | 366 | — | 6 | 91 | — | 366 | — | 6 |
| Петранка | 518 | 518 | 195 | — | 300 | — | 22 | 195 | — | 300 | — | 22 |
| Підгірки | 717 | 717 | 70 | 57 | 517 | 4 | 28 | 470 | 57 | 117 | 4 | 28 |
| Підмихайле | 542 | 1292 | 474 | 16 | 34 | — | 3 | 1225 | 16 | 34 | — | 3 |
| Пійло | 650 | 650 | 25 | 1 | 615 | 5 | — | 598 | 1 | 42 | 5 | — |
| Прислоп | 355 | 505 | 55 | — | 293 | 7 | — | 205 | — | 293 | 7 | — |
| Рівня | 600 | 600 | 43 | 1 | 542 | 14 | — | 43 | 1 | 542 | 14 | — |
| Рипянка | 300 | 300 | 97 | — | 203 | — | — | 97 | — | 203 | — | — |
| Середнє | 319 | 319 | 56 | 23 | 204 | 13 | 19 | 206 | 23 | 54 | 13 | 19 |
| Сівка Войнилівська | 481 | 481 | 36 | 4 | 435 | 5 | 1 | 435 | 4 | 36 | 5 | 1 |
| Сівка Калуська | 306 | 506 | 37 | — | 232 | — | 37 | 237 | — | 232 | — | 37 |
| Сільце | 373 | 373 | 41 | 17 | 264 | 43 | 8 | 241 | 17 | 64 | 43 | 8 |
| Сливки | 351 | 511 | 52 | — | 287 | 12 | — | 212 | — | 287 | 12 | — |
| Слобідка | 180 | 180 | 19 | — | 161 | — | — | 161 | — | 19 | — | — |
| Слобода Небилівська | 146 | 246 | 27 | — | 39 | — | 77 | 127 | — | 39 | — | 77 |
| Слобода Рівн. | 255 | — | 17 | — | 237 | 1 | — | — | — | — | — | — |
| Станькова | 581 | 581 | 13 | 3 | 556 | 7 | — | 313 | 3 | 256 | 7 | — |
| Студінка | 666 | 666 | 93 | 2 | 479 | — | 84 | 479 | 2 | 93 | — | 84 |
| Томашівці I. | 763 | 763 | 54 | — | 699 | 8 | — | 699 | — | 54 | 8 | — |
| Томашівці II. | 645 | 645 | 624 | 8 | 12 | — | — | 624 | 8 | 12 | — | — |
| Топільсько | 240 | 240 | 22 | — | 216 | 2 | — | 22 | — | 216 | 2 | — |
| Тужилів | 455 | 455 | 45 | 2 | 404 | — | — | 45 | 2 | 404 | — | — |
| Угринів Сер. | 512 | — | 6 | 2 | 498 | 6 | — | — | — | — | — | — |
| Угринів Старий | 349 | 349 | 14 | — | 335 | — | — | 214 | — | 135 | — | — |
| Хотінь | 746 | 746 | 84 | 123 | 501 | 15 | 22 | 384 | 123 | 201 | 15 | 22 |
| Цвітова | 292 | 292 | 67 | — | 224 | — | — | 67 | — | 224 | — | — |
| Яворівка | 247 | 247 | 75 | — | 152 | 20 | — | 75 | — | 152 | 20 | — |
| Ясень | 605 | 1605 | 67 | — | 501 | 34 | — | 1067 | — | 501 | 34 | — |

Голосувало 73 проц. виборців.

**Правдивий вислід** голосування в калуському повіті виглядає так:

Листа ч. 1. одержала голосів 6.424
Листа ч. 11. одержала голосів 25.552

По дорозі від комісій до окружної комісії в Стрию дістала листа 1:
а) з числа тих, що не голосували зовсім 5592
б) від листи ч. 11 через переписання 6420
в) від листи ч. 11 через переставлення 2043

Разом листа ч. 11 стратила по дорозі до Стрия 8. 463 гол., а листа ч. 1 зискала голосів 14.197.

Правдиві висліди голосування дійшли до Стрия від 23 громад, а саме: Бабини (оба), Берлоги, Болохів, Дубовиця, Калуш I., Калуш IV., Камінь, Лдзіне, Лука, Мостище, Мошківці, Негівці, Перекоси, Петранка, Рівня, Рипянка, Топільсько, Тужилів, Цвітова, Яворівка, Збора.

Дописано з числа неголосуючих на одинку в 19 громадах, між ними: Небилів 500, Підмихайле 750, Новиця 1.000, Ясень 1.000 голосів.

Переставлено голоси 11-ки на 1-ку в 5 громадах: Калобна, Сівка Войнилівська, Слобідка, Станькова, Студінка, Томашівці.

Взагалі треба ствердити, що українське населення повіту держалося дуже добре і без всякої агітації та при сильнім натиску 1-ки віддало голоси на українську листу ще численніше, як при виборах в 1928 р., бо ця листа виказує тепер 2.500 голосів більше, як при попередніх виборах листи 18 і 22 разом.

Прохаємо оцей вислід подати якнайширшому крутові наших виборців, разом із нашим признанням і подякою всім тим, котрі попрацювали коло виборів, і всім виборцям, котрі відважно сповнили свій національний обовязок.

Завзиваємо не зневірюватися урядовим вислідом виборів. Для нас є правдивий вислід знаний, а він свідчить, що ми не маємо причини до зневіри та знеохоти.

**Повітовий Виборчий Комітет Українського Виборчого Бльоку в Калуші.**

КРЕМ ДО ЗУБІВ „ТЛЄН“
886 зараджує успішно творенню камі'ння на зубах. 1—1

# За обєднання українських інжинірів.

**Зїзд представників організації інжинірів українців на еміграції.**

В днях 15—17. листопада ц. р. в м. Подебрадах (Чехія), в місці осідку Високої Української Технічної Школи, відбувся зїзд представників організацій інжинірів українців на еміграції. У зїзді взяли участь представники українських інжинірських організацій з Чехословаччини, Франції та Польщі. Про свою участь у зїзді заявила також Спілка інжинірів українців в Аргентині, яка прислала на зїзд свій реферат та членську вкладку. На зїзд вислала свого представника також краєва організація інжинірів — Українське Технічне Товариство у Львові, заступник якого д-р інж. В. Лукашевський брав активну участь у працях зїзду як почесний член його. На зїзді були заступлені одинацять організацій, які обєднують в собі 382 членів, що вислали 20 заступників з 30 мандатами.

Зїзд ставив собі виключно організаційні завдання: 1) обєднати організації інжинірів українців на еміграції в постійний професійний союз і 2) підготовити справу всеукраїнської організації інжинірів з участю всіх українських земель, крім Радянської України.

Зїзд відмітили як емігрантські так і краєві українські організації та громадянство, а також чеська суспільність та преса.

На зїзді виступили з привітаннями: ректор Української Господарської Академії проф. Б. Іваницький, заступник міста Подебрард директор Р. Кратохвіль, від Українського Університету в Празі декан проф. д-р Б. Матюшенко, директор Вищої Господарської Школи в Подебрадах, доц. д-р Стемпель та інші представники місцевих і заграничних організацій.

Надіслали привітання зїздові: Український Академічний Комітет у Празі, ректор Університету Коменського в Братиславі, Високий Педагогічний Інститут у Празі, Чсл. Земелєльска Єднота, Ревізійний Союз Українських Кооператив та „Сільський Господар“ зі Львова і багато інших українських та чужинецьких організацій і осіб.

Наради провадив голова зїзду проф. І. Шереметинський. Для окремих справ, які мали бути переведені зїздом, створено комісії: статутарну, організаційну, культурно-пресову, фінансово-економічну та комісію для скликання всеукраїнського зїзду інжинірських організацій.

Однодушність усіх представників, які кермувалися свідомістю ваги поставлених перед зїздом завдань та змагання створити міцну твердиню, яка повинна зібрати в собі розпорошені кваліфіковані українські технічні сили і поставити їх обєднаними на службу українському народові, привели праці зїзду до успішного кінця.

Обєднання українських технічних сил, покищо на еміграції, сталося фактом. Створено Союз організації інжинірів українців на еміграції, який ставить своїм завданням: обєднання професійних організацій інжинірів та техніків українців на еміграції, допомогу фаховому удосконаленню своїх членів, вивчення чужих країв з боку технічного та господарського, як рівнож інформування чужинців про Україну, звязок з чужинецькими технічними організаціями та репрезентацію організованих в Союзі інжинірів та техніків українців на чужині, видання фахової літератури та ріжного роду допомогу своїм членам.

Створюючи обєднання інжинірських організацій на еміграції, всі учасники зїзду були свідомі того, що це лише перший крок на шляху до ширшого обєднання всіх українських технічних сил як в краю, так і на еміграції, й одноголосно приняли постанову, що зїзд визнає побрібним засновання Всеукраїнського Союзу Інжинірських Організацій. З цього приводу він просить Українське Технічне Товариство у Львові взяти на себе ініціятиву для скликання зїзду, який довів би до організації такого Союзу“.

По закінченні праць зїзду ректор Української Господарської Академії в імені сенату запросив усіх делегатів зїзду на товариську вечерю, яка пройшла серед великого піднесення і причинилась до інтимного товариського зближення прибувших з ріжних країн делегатів.

Годиться зазначити, що цей зїзд був першим українським зїздом, на якому зібралися умандатовані представники такої поважної кількости українських інжинірів та техніків, бо-ж не можна уважати українськими тих зїздів інжинірів та техніків совітської України, які деколи відбуваються в Харкові і на яких, як це було минулого року наприклад, виноситься „русское спасибо“ управі за її працю. К. Н.

## Розклад компартії в СРСР.

(А. Т. Е.) Правовірні комуністи, себто прихильники Сталіна, в прискоренім темпі усувають з компартії всіх, кого лише уважають за прихильників опозиції. Більшовицька преса оголошує списки цих усунених комуністів з партії, одначе між ними найбільше число творять робітники московських фабрик. Це вказує на те, що опозиція здобуває щораз більше прихильників навіть у столиці червоних московських володарів. Також занотовано цілу низку саботажів, що їх виконали робітники. І так „Красная Ґазета“ повідомляє, що в Маніторську арештовано двох робітників, Хорубкіна й Єфтєєва, у хвилині, як вони ушкодили електричні проводи, щоб унерухомити фабрику. Знова ж в донецькому басейні арештовано 10 робітників за те, що протестували проти т. зв. мобілізації робітників до праці по копальнях вугілля. В Самарканді робітники бавовняних плянтацій підпалили склади бавовни. В доходженні устійнено, що робітники підпалили склади бавовни внаслідок непорозуміння з адміністрацією плянтацій.

## Несподіваний виїзд Бенеша до Женеви.

Німецька преса повідомляє, що несподіваний виїзд Бенеша до Женеви стоїть у тісному звязку з пляном творення протиревізіоністичної антанти, до якої належала би Франція, Чехословаччина, Югославія, Румунія і Польща. Бенеш поїде з Женеви до Парижа, а опісля до Білгороду й Атен, щоби притягнути також Грецію до цеї антанти. Метою цеї антанти булоб змусити Німеччину занехати кампанію за ревізією мирових договорів.

## Ревізії й арештування.

**БУЗЕЧЧИНА.**

Дня 13. листопада ц. р. арештувала поліція о. Ілію Васильківського з **Острова к. Красного;** його держали до дня 29. листопада в судовім арешті в Буську, а відтак перевели до Золочева. Того самого дня, себто 13. листопада, арештували були п. Вороновського Василя і передержали його цілий тиждень в арешті. Як „небезпечному“ зроблено йому відтиск пальців.

**КОПИЧИНЕЧЧИНА.**

Дня 15. листопада перед самими виборами переведено у нас в селі **Вільхівчику** поліційні ревізії в шістьох українських господарів: Йосифа Деренівського, літ 23, Федора Курчаби, літ 50, Антона Тутка люка, літ 31 й Івана Туткалюка, літ 44, Степана Курчаби, літ 52 й Івана Курчаби, літ 48. При тім арештували Йосифа Деренівського, котрий є книговодцем кооперативи і секретарем читальні. Арештованого відставлено до вязниці в Гусятині і перетримано протягом 8 днів, а потім випущено на волю як зовсім невинного.

**ПІДГАЄЧЧИНА.**

Дня 12 листопада арештовано в **Підгайцях** Андрія Когута, нотар. кандидата. В селі **Галичу:** Михайла Вдовіцького, Антона Корпана, Ілька Залуцького. В селі **Нова Гребля:** Гринька Іжака, Гілярка Регайлу і Василя Регайлу. В селі **Сільце:** Гілярка Колодницького, Івана Михалюка і Дмитра Тимчака. В селі **Мерцелівка:** Олексу Гальковича. Всіх їх дня 18. листопада перевезли з підгаєцької вязниці до Бережан.

## ОСТАННІ ВІСТИ

**ПІЛСУДСЬКИЙ УСТУПИТЬ ТЕЖ ЗІ СТАНОВИЩА МІНІСТРА?**

В політичних колах зачувати, що Пілсудський уступить не лише зі становища премієра, а й зі становища міністра військових справ. За кордон із Пілсудським виїде теж полковник лікар Войчинський.

**СЛАВЕК ОТВОРИТЬ СОЙМ?**

Листу кабінету предложить Славек президентові в четвер або пятницю. Відручне президентове письмо про отворення сойму відчитає не Пілсудський, а Славек, як премієр. Різдво проведе Пілсудський мабуть у Криниці, за кордон поїде після нового року. Кажуть, що побуде і в Югославії.

З останніх чуток виходило би, що Славек переговорюватиме в справі утворення кабінету до кінця тижня, тому сойм отворить таки Пілсудський.

**ЦАР ВІЦЕМАРШАЛОМ.**

Є чутки, що мін. Квятковський і Пристор лишаються на своїх становищах, зате певним уважають уступлення мін. Цара. Він одержить становище віцемаршала сойму, щоби влекшити працю будучому маршалові сойму Світальському. Як наслідників Цара називають прокуратора окр. суду в Варшаві Міхаловського, директора департаменту мі-ства справедливости Свйонтковського та проф. львівського університету сен. Макаревича. Цар одержить теж становище голови соймової конституційної комісії.

Міністр скарбу Матушевський не уступить. Він виголосить експозе на одному з перших засідань сойму про фінансове положення в звязку з бюджетовим прелімінарем, який внесе уряд.

**ЦЕНТРОЛІВ РОЗПАДАЄТЬСЯ?**

На засіданні клюбу Стр. Хлопского постановили покищо не вибирати голови. Вибрали парляментарну комісію з 3 послів. Із настроїв у Стр. Хлопскім виходить, що в нього не дуже велика охота вдержати Центролів на парл. тері та не робитиме старань у цьому напрямку в двох інших сел. партій. Визволене, що веде окрему політику, також не дуже є за вдержанням Центроліву. Проурядова преса твердить буцімто в ППС зарисовується сильна опозицій на група, що хоче вести в соймі завзяту опозицію. Провідником групи є посол Заремба. Є теж чутки, що уступить нач. редактор „Роботніка“ Недзялковський.

**АМНЕСТІЯ ДЛЯ БЕРЕСТЕЙСЬКИХ ВЯЗНІВ?**

Є чутка, що на ост. кабінетній раді обговорювали проект амнестії для арештованих у виб. кампанії б. послів і сенаторів. Запало навіть буцімто рішення як уморити всі справи, що є в прокураторських руках проти опозиційних політ. діячів. Таке внесення нібито предложать соймові у відручному письмі президента.

**ПРОЦЕС ЗА ВБИВСТВО У ЧЕНСТОХОВІ.**

Слідство в справі стріляннини в Касі Хорих у Ченстохові, що закінчилася смертю 5 людей, вже на покінченні. Розправа відбудеться з початком січня перед окр. судом у Пйотркові. На лаві обвинувачених засяде 4 членів соціялістичних організацій.

**ВІДГОМІН СМЕРТНОГО ПРИСУДУ.**

Як відомо львівський суд присяглих засудив був 3 комуністів на смерть. Найвищий Суд увільнив одного з них, студ. Пропера, а двох Гірша і Юґенда засудив на кару на півтора і рік тюрми. Проти цього присуду вніс відклик прокуратор і 18. грудня відбудеться розправа перед Найвищим Судом.

**БОЧКА ВИНА ПРИЧИНОЮ СМЕРТИ**

Дня 2. грудня до пивниці ресторану „Закопане“ у Львові при вул. Академічній 24. скочував бочки вина 18-літній робітник Степан Федишин (Богданівка ч. 2). Федишиному, що стояв на долішньому ступні сходів, впала на голову 200 кг. бочка та роздавила череп і грудну клітку. Федишин згинув на місці.

**БУНТ В ПЕРЕМИСЬКІЙ ТЮРМІ.**

Дня 2. грудня вибухнув бунт у всіх келіях тюрми окружного суду в Перемишлі. Прокуратор Прохаска візвав на поміч пожежну сторожу та поліцію. Здавлювали бунт цілу годину. Пожежна сторожа заливала келії водою.

До бунту прийшло так, що вязні одної келії кинулися на дозорця, що приніс сніданок, стали його бити та кричати, що було знаком для бунту. Кажуть, що авантюри викликали комуністи з нагоди розправи одного з їх товаришів, що мала початися 2. грудня.

**ЛЕТУНКА ЖИЄ.**

Летунка Мілер осіла щасливо на острові Андрос (архіпеляґ островів Багама).

## НОВИНКИ

— **Конфіската.** Вчорашнє (269) число „Діла“ підпало конфіскаті за одно слово в передовій статті і за допис з Калущини про ревізії й арештування. Це вже 33-а з черги конфіската нашого органу в цьому році.

— **Видумана сензація „Русского Голосу“** У ч. 92 москвофільського „Русского Голосу“ находимо звістку, буцім-то відомі діячі українського церковно-православного руху д-р А. Річинський і протоєрей Табінський відвідали о. митрополита Шептицького та вели з ним довшу розмову на тему діяльности Українського Католицького Союзу; вислідом цієї розмови, чи раніших переговорів, мало би бути приступлення д-ра Річинського до Католицького Союзу в характері члена президії. „Рускій Голос“ поміщує цю „сензацію“ під нагоп

**А. ПЯСЕЦЬКИЙ С. А. КРАКІВ**
**ФАБРИКА ЧОКОЛЯДИ**
поручає: **у величім виборі безконкуренційні роди сметанкової, молочної, десерової чоколяди,** як також **чоколядки, кармельки і цукри.** Не шумною рекламою, подарками в виді льосів щастя, бонами і т. п., але якостево знаменитими виробами приряджених з ґарантованих чистих сирівців, хочемо здобувати признання якнайширших кол, даючи одночасно своїм виробам найприступніші ціни.
763
**Замовлення приймає „Народня Торговля“ Львів.** 13—20

зовком „Что сіе значит?“ Ми перевірювали цю вістку у найбільш авторитетного джерела і є уповноважені вияснити, що „сіе значит“ — буйну фантазію редакції чи інформаторів „Руського Голоса“. Вся ця „сензація“ є хіба настільки сензаційною, що не є правдива.

— **Музей Наукового Т-ва ім. Шевченка у Львові**, вул. Чарнецького 24, мав у місяці листопаді 62 числа приросту до ч. 20.895 включно. В поодиноких відділах прибуло предметів: археольоґія 27, етноґрафія 9, історія 55, рисунки 5, малюнок 1, репродукції ріжною технікою 86, фотографії 292, фото-кліші 6, монети 22, банкноти 114, альбом стемплів та 7 альбомів почтових марок. Жертводавцями були: Преосв. Бучко І., д-р Барвінський Б., Вітенко О., Возьний, Дорошенко В., д-р Деркачева М., радн. Давидович И., Заклинська О., Заклинський Б., Іжицька М., Коваль С., Козяр, д-р Левицький В., Матвієйко М., д-р Охримович В., інж. Пилипчук П., д-р Перфецький Р., д-р Річинський А., Романюк І., Сенишин Л., о. Сивенький Л. проф. Сокіл І., проф. Січинський В., о. ректор Сліпий И., акад. Студинський К., Укртеакіновидав, д-р Утриско О., проф. Фотинюк, Цьонь В., Чайковський Е. Вид. „Червона Калина“, проф. Шпитковський І. — Управа Музею складає всім Їм щиру подяку. Відвідувачів було 144, в тому 9 прогульок „Р. Ш.“. — **Управа Музею.**

— **Лікарські ординації в „Туберкульозному Диспансері“.** Пригадується, що лікарські ординації в „Туберкульозному Диспансері“ (Порадні для грудно хорих) Українського Гігієнічного Т-ва у Львові відбуваються правильно щодня від год. 12—2 пополудні при вул. Петра Скарги ч. 4. (домівка „Народньої Лічниці“). Понеділок — д-р М. Дзерович, вівторок — д-р П. Цимбалістий, середа — д-р О. Прийма, четвер — д-р Я. Гинилевич, — пятниця — д-р Кашубинський, субота — д-р О. Барвінський, неділя — д-р М. Панчишин.

— **Зі Союзу Українських Купців.** У неділю 7. грудня ц. р. в год. 10. рано відбудеться в домівці С. У. К. (Підвалля 9) справоздання радн. Гр. Ганусяка з діяльности Торгов.-Пром. Палати у Львові. Дня 14. грудня відбудеться засідання Ради С. У. К. А дня 18. грудня (в четвер вечором) в год. 6. відбудеться в льокалі Т-ва Святомиколаївський Вечір. Всі члени повинні обовязково вислати на це свято в першу чергу своїх дітей, а відтак свій склеповий персонал (роздача подарків відбудеться в год. 7·15 веч.).

— **Поворот режісера Довженка із закордону.** До Києва повернув із закордонної наукової поїздки відомий український кіновий режісер О. Довженко, де виголосить кілька відчитів про розвій кінематоґрафії в Европі.

— **Згинув з руки злодія.** Перед кількома днями в селі Ремезівці золочівського повіту згинув з руки злодія молодий 37-літній селянин Семко Леськів. У ночі коло год. 1·30 збудив його нечайно якийсь тупіт на подвірі. Через вікно побачив він кількох людей, що з мішками на плечах утікали попри його хату. Леськів догадався, що це злодії, тому вибіг за ними і почав їх доганяти. Злодії кинули добичу, а коли побачили, що Леськів далі доганяє їх, один з них стрілив з кріса і забив Леськова на місці. Після переведення слідства, поліція арештувала підозрілих в тому вбивстві Івана Перкала й Івана Гайдару, які кілька разів були карані за крадіж. Оба вони обікрали тої ночі сусіда Леськова Гринька Смереку і саме підчас утечі з добичю застрілили Леськова.

**Польська державна літературна нагорода на 1930 р.** Лавреатом польської державної літературної нагороди на 1930 р. признала перед кількома днями державна комісія Юрія Шанявського за його комедію „Адвокат і рожі“. Шанявський ур. 1887 р. і почав свою літературну діяльність комедією „Мурин“, в якій протиставив тип природно вихованої людини сучасному зіпсуттю европейської цивілізації. Дальші його твори: „Паперовий коханець“, „Ева“, „Легкодух“, „Моряк“. Останню його комедію „Адвокат і рожі“ виставив був недавно львівський Малий Театр, однак вона на сцені довго не втрималася. Вона замало має в собі життєвого пульсу, хоч не бракує їй глибшого матеріялу для рефлексій.

——o——

**ВІДГУКИ ДНЯ.**

## Як два серця ся кохають.

Прийшов учора лист: „Високоповажаний редактор Ґіла Чіпка, Львів, Ринок 10“. Хоч титулятура трохи неточна, „Діло“ написане через „Г“ — все таки лист опинився в моїх руках. Розпечатую — кілька карток густого письма, друкованого пером.

Переглянув я помняті картки, прочитав що далося і бачу — все це любовні листи закоханого хлопця, якого військова служба розлучила з дамою його серця і кинула в далекий чужий Познань. Виконує він там ріжні функції: стоїть на варті, чистить кріс і однострій, ходить на вправи, але при цім не забуває і на обовязки закоханого: дивиться на місяць крізь вікно із подвіря, зітхає, банує, світом нудить, підслухує міського соловейка, заздрить йому крилець і загалом робить те, що повинен і що кожний з нас робив, коли бувало був закоханий.

Не знаю автора листів, а на жаль не знаю й адресуючого. Відомий мені тільки рід зброї автора, щож до адресуючого, то здається мені, що це буде саме та дама серця, яку автор канонір вибрав за ціль своїх любовних ґранатів і шрапнелів. На це вказує дописка на горі першої картки: „Відрукуйте бігме жи файне.“

Незнана Адресуюча! Як дуже хотів би виповнити Твоє горяче бажання, так дуже не можу. Ті, від яких залежить поміщення чи непоміщення, не мають стільки зрозуміння для чужих любовних почувань, скільки маю я. По тяжких трудах, майже зі сльозами в очах вимолив я, щоби бодай дещо з тієї творчости передати грядущим поколінням.

Спершу йдуть спомини, ще з передвійськових часів:

„Прийшов милий до домочку
Тай сів кінець стола
А мати сі віпитує
Дес був сину вчора...“

Де той син був, це дуже добре знаєш Ти, дорога Адресуюча і я, з Твоєї ласки.

„Ой був же я моя мамко
У дівчини в хаті
Вона мені даньи дала
Що буду вмирати“...

Страшний заклад був тільки поетичною фразою, або просто конечним викрутом перед мамою, яка гризлася нещасним виглядом свого сина. Видно це з того, що ані Ти, Адресатко, не ображалася, ані автор не помер від того „даньи“. Пішов потім до війська і вишкварив ще пару кільометрів любовних листів Тобі на потіху, а собі на облекшення.

Так само не береш Ти до серця і його похоронного настрою, коли він пише:

„На що я вродився
То ніхто не знає
Хоть би я втопився
Ніхто не згадає“.

Це він так тільки Тебе дрочить, бо як виходить з листа, небогато вділила йому доля дочасного добра.

„За богацьким сином
Правют Архиреї
А за сиротою
Свищуть соловеї“.

Беручи річ обєктивно, то похорон з таким хором не був би найгірший, але я йому цього не бажаю. Боже, щоби вернувся до Тебе ще здоровший, як був.

Що його почування постійні і що Ти не маєш чого боятися, то це видно на перший погляд.

„Ой не звідти вітер віє
Звідки мені треба
Виглядаю миленької
Як ангела з неба“.

Не раджу виповняти його задушевних мрій. Познань — далеке місто, військовий ідеалізм богато ріжниться від цивільного. Почекай, аж верне до дому і дасть на заповіди.

„Напиши ми моя люба
Як ти сі поводит
Чи вже може там до тебе
Інший хлопець ходит“.

На перше питання відповідж широко і отверто, друге дискретно промовчи. Чи той „інший“ ходить, це Ти знаєш докладно і я знаю докладно, а канонір тільки догадується. Нехай собі догадується здоров, не перший він і не останній. А прецінь люди таки женяться потім і швидко забувають ці — так би сказати — неправильности. Ожениться і він — голову даю.

**Галактіон Чіпка.**

## З судової салі.

**Сензаційний процес у Львові.**

Перед карним судом у Львові ведеться розправа проти відомого львівського лікаря дітočих недуг д-ра Томашевського, якого прокураторія обвинувачує в злочині наміреного убивства, важкого ушкодження тіла, публичного насильства, обману, спроневірення і т. д. Ґенеза справи сензаційна і тому викликала велике зацікавлення.

Перед кількома роками зявився д-р Томашівський в домі пп. Шамборовських при вул. Петра і Павла, завізваний до хорої дитини. Там пізнав 12-літню донечку Шамборовських Ольгу і після кількакратного побуту просив у родичів її руки. Родичі звернули йому увагу на велику ріжницю віку (Т. уродився в 1892 р.), але д-р Т. відповідав, що буде ждати, аж Ольга здасть матуру і тоді з нею повінчається. Від цього часу став Т. постійним гостем в домі пп. Ш. і почав робити вартісні дарунки не тільки „нареченій“, але й іншим членам родини, так, що зголом вартість усіх дарунків зросла до великих сум. Відносини між д-ром Т. і родиною Ш. почали погіршуватися в 1927 р., коли д-р Т. почав процесуватися з сестрою його будучої тещі. Від цього часу відносини ставали чимраз гірші й дуже часто приходило до некультурної сварні, а перелилися в катастрофу тоді, коли на овиді родинного життя Шамборовських зявилася нова особа — кадет маринарки Заморський, який заручився з другою донькою Шамборовських Іриною, сестрою Ольги. Будучі швагри спершу приязнилися з собою, але після якогось часу почало приходити й між ними до непорозумінь. Одною з причин було мабуть те, що п-а Ольга почала звертати свої симпатії в сторону молодшого та гарнішого, хоча бідного нареченого своєї сестри.

В ночі з 3. на 4. квітня 1929 р. після півночі волікся Личаківською вулицею якийсь важко ранений моряк і кликав ратунку. На вулиці не було живої душі. Останнім зусиллям вибив ранений вікно в партеровім помешканні якогось Ґроса і вкінці задзвонив до брами камяниці при вул. Мучній. Коли сторож дому Микола Гаращук відчинив браму, ранений впав йому на руки зімлілий. Гаращук заніс раненого до близького військового шпиталю, де виявилося, що ним є кадет Заморський.

Справою заінтересувалася поліція, якій Заморський заявив, що хотів себе застрілити, та тільки зранився. Але поліція не повірила Заморському, лише за справою далі слідила. Після кількох місяців десь у вересні 1929 р. зявився Заморський в поліційнім слідчім відділі і заявив, що перші зізнання його неправдиві і що його постріляв д-р Томашевський. Кількамісячну свою мовчанку пояснював тим, що він обіцяв Т-ому, який відвідав його у шпиталі, не зрадити його і щойно за намовою своєї родини змінив своє рішення. З. зізнав далі, що критичної ночі був разом з Шамборовськими на забаві в однім приватнім домі. Після забави відпровадив їх до дому і сам вертав. Тоді стрінув д-ра Т., який серед розмови спитався З-ого про його відносини до п-и Ольги. З-ий, знаючи, що д-р Т. є дуже заздрісний, хотів з нього трохи поглузувати і дав вимикаючу відповідь. В цьому моменті д-р Т. добув револьвера і стрілив до З-ого. Поцілений в груди, З-ий почав утікати, почув ще другий вистріл і зараз потім упав зімлілий.

Крім цього акт обвинувачення закидає д-рові Т. злочин публичного насильства тому, що він грозив револьвером пп. Шамборовським, які, пізнавши його характер, не хотіли вже видати за нього своєї доньки.

Як сказано, розправа викликала величезне зацікавлення і триватиме кілька днів. Боронить д-ра Томашевського б. прокуратор Гіртлер.

## Дописи.

**ЗБОРІВ. (Припинення діяльности двох найбільш рухливих товариств у зборівському повіті).** Повітове староство в Зборові надіслало до виділу читальні „Просвіти" і до ради рух.-пожарного т-ва „Луг" в Розгадові два письма, якими припинено діяльність обох згаданих товариств. З огляду на цікаве узасаднення цього рішення наводимо отсі письма, як документ часу, в цілости без ніяких коментарів: I. Starostwo powiatowe w Zborowie. L. 19/3 179 Zborów, dnia 17. X. 1930. Do Zarządu Stowarzyszenia Czytelni „Proświty" w Rozhadowie. Stwierdziłem, że stow. Czytelnia „Proświty" w Rozhadowie urządza w lokalu stowarzyszenia zgromadzenia publiczne, na których prowadzone są dyskusje polityczne, wygłaszane są przemówienia o treści antypaństwowej, ponadto w kilku wypadkach miało miejsce rozpowszechnianie w lokalu stowarzyszenia Czytelni „Surmy", organu prasowego nielegalnie istniejącej organizacji pod nazwą U. W. O. Z uwagi na to, że prowadzenie na zebraniach stowarzyszenia o celach kulturalno-oświatowych dyskusyj politycznych o tendencjach wręcz antypaństwowych, oraz kolportaż bibuły o treści wywrotowej jest istotnem naruszeniem statutem określonego zakresu działania stowarzyszenia, zawieszam na zasadzie ust. 2 § 25 ustawy z 15. XI. 1867 dz. u. p Nr. 134 aż do odwołania działalność stowarzyszenia Czytelnia „Proświty" w Rozhadowie. Przeciw powyższej decyzji wolno wnieść odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu za pośrednictwem Starostwa powiatowego w Zborowie w terminie 14-dniowym, począwszy od dnia następnego po dniu doręczenia niniejszej decyzji. Starosta powiatowy Kocół — Друге письмо дотичить т-ва „Луг" і виглядає так: Starostwo powiatowe w Zborowie L. 19/30 179. Zborów dnia 17 października 1930. Do Zarządu Stowarzyszenia „Łuh" w Rozhadowie. Stwierdziłem, że stowarzyszenie gimn.-pożarnicze „Łuh" w Rozhadowie nie posiada żadnych przyżądów pożarniczych i nie bierze udziału w akcji ratowniczej podczas pożarów, natomiast że członkowie tegoż stowarzyszenia za wiedzą i z inicjatywy Zarządu stowarzyszenia przeprowadzają w okolicznych lasach ćwiczenia wojsk. oraz wspólnie z członkami stow. Czytelnia „Proświty" w Rozhadowie urządzają zebrania publiczne, na których wygłaszane są przemówienia polityczne o treści antypaństwowej. Ponadto, jak wykazały przeprowadzone w powyższej sprawie dochodzenia, członkowie stow. „Łuh" w Rozhadowie używają odznak o charakterze politycznym, które nabył dla członków Zarząd stowarzyszenia, do czego nie był uprawniony. Skoro zatem stow. „Łuh" w Rozhadowie przez wyż przytoczoną działalność przekroczyło statutem określony zakres jego działania, zawieszam na zasadzie ust. 2. § 25 ustawy z 15. XI. 1867 dz. u. p. Nr. 134 działalność tegoż stowarzyszenia. Przeciw powyższej decyzji wolno wnieść odwołanie do Urzędu Wojewódzkiego w Tarnopolu za pośrednictwem Starostwa powiatowego w Zborowie w terminie 14 dniowym, począwszy od dnia następnego po dniu doręczenia niniejszej decyzji. Starosta powiatowy Kocół — Проти розвязання обох товариств внесено в своїм часі як слід умотивований рекурс, одначе відповіди на нього нема й досі.

# Памяти Олексія Яреми.

*(Посмертна згадка.)*

Історія українського Перемишля в останніх десятиліттях тісно звязана з іменем пок. Олексія Яреми, бо він живучи у цім княжім городі майже безперервно 40 літ, поза совісним виконуванням обовязків учителя першої поза Львовом української ґімназії вмів завсіди найти час на громадянську роботу.

Олексій Ярема родився 14. березня 1855 р. в Дроздовичах під Городком з чесної, незаможної родини хліборобів. Ґімназію кінчив у Львові і студіював потім фільософію у львівськім університеті. Дня 23. вересня 1890 р. обняв посаду заступника учителя при ґімназії в Перемишлі (при рівнорядних українських клясах). В тім характері був до 10. листопада 1891 р., опісля перенісся до Львова. По зложенні іспиту став від 1. вересня 1892 р. дійсним професором при українській ґімназії в Перемишлі, де урядував аж до переходу на емеритуру.

Не було майже ділянки народнього життя, на якій би він не працював. Робота просвітна, економічна, шкільна, орґанізаційна, церковна були не тільки предметом його зацікавлення, але й діяльної участи. Він був не лише членом усіх українських установ, але теж основником і визначним співробітником багатьох.

Український Інститут для дівчат мав у ньому довголітнього вельми діяльного і господарного касієра, директора шкіл і голову. Товариство взаїмного кредиту „Віра", „Народній Дім", „Українська Щадниця", „Народній Базар" „Міщанська Каса" основника, директора, члена або голову Ради; бував він теж виділовим і головою „Української Бесіди". Братства св. о. Миколая і бурси св. о. Миколая та селянської. Товариства опіки над молодю й ін. А коли зайшла потреба, він член Національної Ради, взяв на своє немолоде вже плече кріс „українського міліціянта, за що й заплатив майже цілорічним побутом на Домбю.

Не зважаючи на численні й ріжнородні обовязки, покійний Ярема сповняв їх незвичайно совісно й точно до останніх днів життя і навіть тяжка недуга, яка мучила його протягом шести неділь, не відірвала його від праці. Він ніколи не працював для почестей, хоча міг їх мати з огляду на свої великі громадянські заслуги й високий вік, а все був тільки хосенним народнім робітником.

Та не лиш свій труд, але й гріш давав на народні цілі і хіба не було такої цілі, на яку би він відмовив датку. Зокрема слід підчеркнути його звязь з рідним селом у формі помочі в освіті молодого покоління. Не маючи власних дітей, він все мав когось при собі з сільської рідні і то не тільки близької, але й зовсім далекої, яку він удержував, давав учити в школах та ще перед смертю про неї памятав, записуючи фонди на докінчення науки для своїх вихованків. Поважною теж квотою наділив Товариство опіки над молодю.

Живучи незвичайно правильно й гіґієнічно, задержав він у 76 році життя живий і ясний ум, фізичні сили, погоду духа і своєрідний гумор, тож його смерть болюче діткнула всіх, що його знали й цінили. Висловом тої пошани й жалю були величаві похорони при участи численного громадянства з Перемишля, повіту, сусідніх повітів і львівських делеґатів. Жалібний похід отвирала шкільна молодь усіх українських шкіл і славнозвісний перемиський хор, проводив Преосвященний д-р Лакота в окруженні численного місцевого і позамісцевого духовенства, а домовину, покриту китайкою, везла на возі шестерня селянських сивих коней. Біля Народнього Дому, де покійний мешкав і трудився, попрощав його незвичайно змістовою промовою посол д-р Володимир Загайкевич. Ця і інші промови над гробом були доказом великої пошани і симпатії, якими так заслужено тішився незабутній Покійник серед нашого громадянства.

Відійшов він від нас, щоби по повнім щляхотного труду житті спочити поруч своїх товаришів праці, творців українського Перемишля: пок. Григорія Цеглинського, о. прелата Стрийського, Івана Бориса, приятеля молодости, незабутнього великого будівничого народнього життя Теофіля Кормоша й інших. Память про Покійного не загине, бо те, що він по собі залишив, буде все нагадувати грядучим поколінням його повне заслуг і праці життя.

Слава й честь Його памяти.

## Ціни набілу у Львові.

„Маслосоюз" платив кооперативам дня 2. XII. п. р. масло пріма експортове солене 4·70 зол., масло пріма бльокове несолоне 4·70 зол., літра молока 0,34 сотиків, літра сметани 1·70 зол., копа яєць 10·00 зол.

# ОГОЛОШЕННЯ

## Театри.

**Великий Міський Театр:**

Середа, 3. грудня, год. 7·30 вечором „Кордіян" Словацького.
Четвер, 4. грудня, година 7·30 веч. „Аїда".
Пятниця, 5. грудня, година 7·30 веч „Кордіян".

**Театр Ріжнородностей (в Нар. Домі):**

Середа, 3 грудня, год 7·30 вечором „Корневільські дзвони".
Четвер, 4 грудня, година 7·30 веч. „Доротея Ангерман".
Пятниця 5. грудня година 7·30 веч „Корневільські дзвони".

**Малий Міський Театр:**

Середа, 3. грудня, год. 7·30 вечором. „Перфуми моєї жінки".
Четвер, 4. грудня, година 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".
Пятниця, 5 грудня, год. 7·30 веч. „Перфуми моєї жінки".

**Театр Новин (в салі кіна „Кольосей"):**

Середа, 3. грудня, година 7·30 веч. „Опікуйся Амелією". Знижки важні.
Четвер, 4. грудня, година 7·30 веч. „Опікуйся Амелією". Знижки важні.

## Кіна.

**АПОЛЬО:** Звукова фільма: „Син білих гір" і додатки.
**ГРАЖИНА:** Звукова фільма: „Поганин" (Рамон Новаро).
**ЛЕВ:** Звукова фільма: „На лаві ганьби".
**МАРУСЕНЬКА:** Звукова фільма: „Парада Парамавнту" (Моріс Шевальє)
**ОАЗА:** „Княжна Маша". Російський хор і балалайкова орхестра.
**ПАН:** „Нібелюнґи".
**ПАЛЯС:** Звукова фільма: „Небезпечний роман" (Беті Аман)
**ПАСАЖ:** „Зрадник із Заходу" (Тім Мек Кой) і додатки.
**ПРОМІНЬ:** Чортова дочка. Дівчинка з обєктивом.
**ФАТАМОРҐАНА:** Крилата фльота (Рамон Новаро).
**ХИМЕРА:** „Пісня любови".
**СТИЛЕВЕ:** „Хоробрий вояк Швейк" та „Грішна любов".
**УТІХА:** Пострах злочинців. Гіпек і Льопек.

## Програма радіо.

**Середа 3. XI. 1930.**

**Варшава** (1411,7) 17·45 Орхестра. **Гельсінгфорс** (221,4) 18·45 Хор **Льондон** (356,3) 13·30 Органи. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Харків** (426) 16·30 Концерт. **Рим** (441,2) 17·00 Радіосекстет і солісти. **Прага** (486,2) 20·00 Концерт фільгармонії. **Осльо** (493,4) 16·30 Концерт. **Відень** (516,3) 15·20 Капеля Байтера. **Будапешт** (550,5) 19·05 Солісти. **Ленінград** (1000) 18·40 Фраґменти з опери.

**Четвер 4. XII. 1930.**

**Варшава** (1411,7) 17·45 Музика. **Гельсінгфорс** (221,4) 19·00 Концерт. — **Льондон** (356,3) 13·00 Концерт. **Берлін** (419) 16·30 Концерт. **Копенгаґа** (281) 20·00 Концерт. **Рим** (441,2) 20·50 Опера. **Прага** (486,2) 16·30 Радіоконцерт. **Мюнхен** (532,9) 19·45 Концерт. **Будапешт** (550,5) 18·30 Концерт. **Харків** (426) 20·00 Орхестра. **Ленінград** (1000) 20·30 Орхестра.

## Присилайте передплату!

## ОПОВІСТКИ

За оголошення редакція не відповідає

**Ширші сходини членів Кружка ім. Ганни Барвінок** відбудуться дня 4. грудня п. р. (четвер) в 6-ій годині вечором в домівці при вул. Мохнацького ч. 1?. На деннім порядку: Відчит п. Стефанії Пашкевичівної: **„Польські жінки у визвольних змаганнях років 1910 1915.** (Рецензія книжки Ал. Пілсудської і товаришок: Wierna służba). Просимо о численну участь. — **Старшина Кружка.**

**Репертуар Нового Українського Театру дир. П. Карабіневича.** 981

Белз:
3. XII. „Шукаю мужа".
4. XII. „День і Ніч".

Мости Великі
5. XII. „Танок Венери".
6. XII. „Шукаю мужа".
7. XII. „День і Ніч".
8. XII. „Ой не ходи Грицю".

**Кооп. Український Театр у Львові Укр. Нар. Театр ім. І. Тобілевича в Станиславові.** 881

Перемишль:
3. XII. „Жінка, яка убила". Премієра Перший раз на українській сцені.
4. XII. „Маруся Богуславка".
5. XII. „Пірвання Сабинянок".
6. XII. „Доллі".
7. XII. „Гетьман Дорошенко". Остання вистава.

Театр на днях приїде до Львова на кілька вистав. Репертуар оголоситься пізніше.

## ДРІБНІ ОГОЛОШЕНЯ

За оголошення редакція не відповідає

ДОБРА СЛУЖНИЦЯ вміє варити, шукає заняття — Зголошення до „Діла", „Пильна". 1002

ТОЛОЧУ ДЕСЕНІ на оксамітах і на плюшевих плащах навіть старих, знищених; відсвіжую чищу, переробляю. Волянська, Львів, Собіського 12, тел. 17-01. 232а 32-?

ГОДИННИКИ тільки найліпших фабрик, прецизійні, продає за готівку і на рати від десятків літ з найліпшої сторони знана фірма Іван Зельтенрайх, Львів, пл. Марійська ч. 5 437

МАТЕРАЦИ, КОВДРИ переробляє дешево, по домах рівнож. Солідна українська робітня. — Лежанський, Личаківська 7, в брамі. 991 2–3

МОДНІ бранзолетки, також іншу біжутерію поручає дешево Домбровскі-Розважевскі, Львів, (Готель Жоржа), тел. 27 29. 888 3—?

КІМНАТА осібний вхід для українського часопису потрібна. — Інформації Каса Книгарні Шевченка. 999 1—2

ЗДІБНА панна шукає шиття в приватних домах у Львові і на провинції. — Зголошення до Адміністрації „Діла" під „Солідна". 1001

**Меблі** ріжного рода, можна найкорисніше купити у відомій фірмі „Doroteum", Льва Сапіги 34. Тел. 15 01. Догідні умови 2361 23—?

За редакцію відповідає Олександер Костик. Видає Видавнича Спілка „Діло". З друкарні Видавничої Спілки „Діло", Львів, Ринок ч. 10.